

Hükmü itibarıyla farz, vacib ve nafile olmak üzere üç çeşit hac vardır.

3.2. Hac İle İlgili Hükümler

Haccın farziyeti, Kur'an-ı Kerim ve Sünnet'te bildirilmiş ve bu hüküm konusunda Müslümanların görüş birliği (icma) gerçekleşmiştir. Kur'an-ı Kerim'de **"Yoluna gücü yetenlerin Kâbe'yi haccetmeleri, insanlar üzerinde Allah'ın bir hakkıdır."**[46] buyrulmuştur.

Gücü yeten, yani sağlık ve servet yönünden haccetme imkânına sahip olan Müslümanların, ömründe bir defa haccetmeleri farz olup imkân elde edilince, geciktirmeden yerine getirmesi gerekir. Ebu Hanife ve Ebu Yusuf, gerekli şartları taşıyan hac yükümlüsünün bu ibadeti önündeki ilk hac mevsiminde eda etmesi gerektiği, sonraki yıllara tehir etmesinin günah olduğu görüşündedirler. İmam Şâfiî ve İmam Muhammed ise ileride yerine getirmeye azmedilmesi ve eda imkânının normal şartlarda elden çıkması gibi bir endişenin bulunmaması şartıyla haccın tehir edilebileceğini söylemişlerdir. Bununla birlikte, bunlar da hac ibadetinin bir an önce ve ilk fırsatta yerine getirilmesinin sünnete uygun ve daha ihtiyatlı bir tutum olduğunu belirtmişlerdir.

Hükmü itibariyle hac: Farz, vacib ve nafile olmak üzere üç çeşittir:

1. Farz olan hac: Belirli şartlara sahip olan kimselerin, ömürlerinde bir defa yapmaları gereken hacdır.

2. Vacip olan hac: Üzerine farz veya vacip olmadığı hâlde, bir kimsenin adayarak üzerine vacip kıldığı hacdır. Başladıktan sonra bozulan nafile haccın, kazası da vaciptir.

3. Nafile hac: Farz olan hac eda edildikten sonra, ikinci, üçüncü defa yapılan hac nafile hac olur. Bunun gibi haccetmekle yükümlü olmayan çocuk veya kölenin yapacağı hac da nafile olur.

Eda edilişi itibariyle ise hac: İfrad, temettu ve kıran haccı olmak üzere üç kısımdır.

1. İfrad haccı: Umresiz yapılan hacdır. Hac ayları içinde, hacdan önce umre yapmayıp, sadece hac niyetiyle ihrama girerek hac menâsikinin yapılması şeklinde ifa edilen hactır.

2. Temettu haccı: Aynı yılın hac aylarında umre ve haccı ayrı ayrı ihramlarla eda etmektir. Hac yapmak isteyen kişinin; önce umre niyetiyle ihrama girip umre menâsikini tamamladıktan sonra ihramdan çıkması, daha sonra bayram günü yaklaşınca hac niyetiyle tekrar ihrama girip hac yapmasıdır.

46 Âl-i İmrân suresi, 97. ayet.

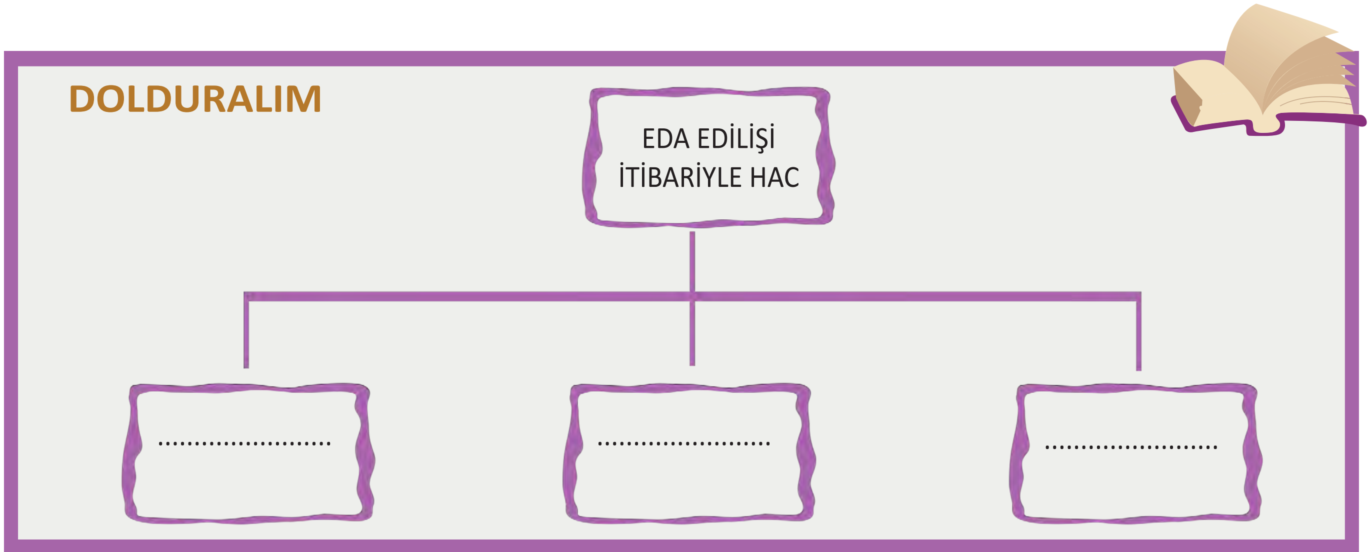
3. Kıran haccı: Her ikisine birden niyetlenerek, umre ve haccı bir ihramda birleştirmektir. Hac ayları içinde önce umre yapıp, ihramdan çıkmadan (aynı ihram ile) hac menâsikini de eda eden kimseler, "kıran haccı" yapmış olurlar.

Haccın yükümlülük şartları: Müslüman, akıl, buluğ ve hac yapmaya bedenî ve mali imkânların yeterli olmasıdır. Beden ve mali imkânın yeterli düzeyde bulunmasına yapabilme, güç yetirebilme anlamında "istitâat" denilir. İstitâat, haccın vücub şartıdır.

Ayrıca kişinin hac ile yükümlü sayılabilmesi ve hac yükümlülüğünün zimmetinde borç olarak sabit olabilmesi için belirtilen dört şarta ilave olarak, bu farizayı yerine getirecek vakte erişmiş olması da gerekir. Belirtilen tüm şartları taşıdığı hâlde, bu tarihten itibaren haccı ifaya elverişli zaman bulamadan yani hac mevsimine erişemeden ölen kişi hac ile yükümlü olmadan ölmüş kabul edilir.

Haccın edasının şartları genel hatlarıyla şunlardır: Sağlıklı olmak, yol güvenliği, yolculuğa çıkmayı engelleyen arızi bir engelin bulunmaması, kadınlara ilişkin olarak da yanlarında eşlerinin veya bir mahremlerinin bulunması ve iddet bekliyor olmamasıdır.

Haccın geçerli yani sahih olabilmesinin şartları: Hac yapmak niyetiyle ihrama girmek, özel vakit ve özel mekândır. İhram; hac veya umre yapmaya niyet eden kişinin, diğer zamanlarda mubah olan bazı fiil ve davranışları belirli bir süre boyunca yani hac veya umrenin rükünlerini tamamlayıncaya kadar kendi nefsine haram kılması anlamındadır. Bu yasaklar niyet ve telbiye anından itibaren başlar ki zaten niyet ve telbiye ihramın rüknüdür. İhramın vacipleri ise mîkât sınırını ihramsız geçmemek ve ihram yasaklarından sakınmaktır. Özel vakit ile kastedilen eyyamü'l-hac'tır. Özel mekan ise hac menâsikinin yapıldığı Kâbe ve çevresidir.

Haccın rükünleri (farzları): Hanefiler'e göre haccın; ihram, arafat vakfesi ve ziyaret tavafı olmak üzere üç farzı vardır. Şâfiîler ise, bunlara saçları kısaltmayı veya tıraş etmeyi (halk veya taksîr) ilave ederek rükün sayısını beşe çıkarmışlar ve bu rükünler yerine getirilirken bir kısmında (ilk üçünde) sıraya riayet etmenin de farz (rükün veya şart) olduğunu söylemiş-

lerdir. Rükünlerin tamamı, usulüne göre yapılmadıkça, ceza ve kefaret ödemekle hac sahih olmaz. Böyle bir durumda eksik kalan rüknün tamamlanması veya haccın kazası gerekir.

Haccın vacipleri: Hanefi Mezhebi'ne göre Safâ ve Merve arasında sa'y, müzdelife vakfesi, akşam ve yatsı namazlarının cem'-i te'hir ile kılınması, minada şeytan taşlama (remy-i cimâr), saçların tıraş edilmesi veya kısaltılması ve veda tavafı haccın vaciplerindendir.

Haccın sünnetleri: Hacda farz ve vacipler dışında kalan diğer menâsik haccın sünnetleridir. Hanefi Mezhebi'ne göre haccın başlıca sünnetleri kudüm tavafı, hac hutbeleri, arefe gecesini Mina'da geçirmek, bayram gecesini Müzdelife'de geçirmek (diğer üç mezhepte ise vaciptir), hac sonunda Mina'dan dönüşte, Mekke girişinde, Cennetü'l-muallâ civarında, Muhassab denilen vadide bir süre dinlenmektir (tahsîb). Sünnetlerin yerine getirilmesi haccın sevabını arttırır. Mazeretsiz terki mekruh olsa da bundan dolayı herhangi bir maddi ceza gerekmez.

Haccın cinayetleri: İhramlı iken Harem bölgesinde yapılması yasak olan şeylerin yapılmasıdır. Cinayet cezayı gerektirir. Hac esnasında işlenen kimi cinayetler, haccın bozulmasını ve kazasını gerektirirken, kimileri ağırlık derecesine göre çeşitli ceza ve kefareti gerektirirler. Cinayetin durumuna göre ödenmesi gereken kefaret ve cezalar şunlardır: Kaza, bedene, dem, sadaka, bedel ödeme ve oruç. Hangi ihlallerin hangi ceza veya kefareti gerektirdiği fıkıh kitaplarında hac ve umre konusunda "Cinayetler" başlığı altında ele alınır.

Haccın adabı: Hac farizası helal kazanç ile eda edilmelidir. Üzerlerinde kul hakkı bulunanlar yola çıkmadan önce hak sahiplerinin haklarını ödeyerek onlarla helalleşmelidir. Bir daha işlememek azim ve kararı ile günahlara tövbe edilmelidir. Gösterişten sakınmalı, mütevazı ve ihlaslı olmalıdır. Gerek yolculukta gerek hac esnasında başkalarıyla tartışmaktan ve kırıcı davranışlardan sakınmalıdır. Boş ve faydasız şeylerle meşgul olmayıp vakitler ibadet ve faydalı işlerle değerlendirilmelidir.

Hacda vekâlet: İbadetler yalnız bedenle, yalnız mal ile veya hem beden hem de mal ile yapılanlar olmak üzere üçe ayrılır. Hangi şekilde yapılırsa yapılsın, ibadetin sevabı başkasına bağışlanabilir. Kendisine sevap bağışlanan kişi de bundan yararlanır. Namaz, oruç, itikâf gibi sadece bedenle yapılan ibadetlerde vekâlet mutlak olarak caiz değildir. Hiç kimse başkası adına, onun yerine oruç tutamaz, namaz kılamaz. Bu tür ibadetlerin vekâleten yapılması ile yükümlünün sorumluluğu kalkmaz. Zekât, kurban, sadaka gibi yalnız mal ile yapılan ibadetlerde vekâlet, mutlak olarak caizdir. Bir kimse zekâtını bizzat verebileceği gibi kendi adına vermek üzere başkasını vekil de edebilir. Hac gibi hem bedenî hem de malî ibadetlerde ise, yükümlünün bizzat edadan aczi hâlinde vekâlet caizdir; aksi halde caiz değildir. Ölüm, yaşlılık, devamlı hastalık, kadınların birlikte yolculuk yapacak mahremlerinin bulunmayışı gibi sebeplerle bizzat haccedemeyecek kimseler adına vekâleten yapılan hac, onlar adına yapılmış olur.

Medine'de Mescid-i Nebî'yi ve Peygamberimiz'in Kabrini Ziyaret: Hac veya umreye giden Müslümanın, Mekke'ye gitmeden önce veya sonra Medine'de Mescid-i Nebî'yi ve Hz. Peygamber'in kabrini de ziyaret etmesi müstehap görülmüştür. Medine-i Münevvere, Resul-i Ekrem Efendimizin hicret yurdudur. Allah resulünün hicret yurdunu görmek, yürüdüğü

yerlerde yürümek, vefat ettiği yeri, defnedildiği kabr-i şerifini ve ashabının kabirlerini ziyaret etmek, onlarla ilgili hatıraları yadetmek, vahyin indiği ve tebliğ edildiği bu kutsal yerlerin havasını solumak, her Müslümanın özlemidir. İşte bu duygularla kendisini ziyaret edenler için Resul-i Ekrem (s.a.s) Efendimiz; *"Beni vefatımdan sonra ziyaret edenler, hayatımda ziyaret etmiş gibidir.", "Kabrimi ziyaret edenlere şefaatim hak olur."*[47] buyurmuştur.

47 Dârekutnî, II, 278, nr. 192,194; Beyhaki, Şuʿabü'l-îmân, III, 488, nr. 4151,4159.
48 Buhârî, Umre, 1; Müslim, Hac, 437.